

ČASOPIS CVVZ ŠUMPERK 2017 | ČÍSLO 2 | CENA 99 Kč/4 €

NAFOUKANĚJ SVĚTOBĚŽNÍK

SAMIZDATOVÉ VYDÁNÍ
NAFOUKANÉHO SVĚTOBĚŽNÍKA

**DOŠEL
TONER!**

PLUS
BLÁZNI, BARMANI A BUFEŤAČKY
JE LEPŠÍ BRÄNBALL NEBO ČAMPRLA?

Falešníci mezi námi

To, že letos někteří účastníci nejsou vůbec v kondici, dokumentovaly nejen chabé odpovědi na včerejší anketu, které byly tak říkajíc bez invence, především se však u nich začal projevovat nebezpečný nešvar pospávání na přednáškách. Takové pospávání nelze vůbec brát na lehkou váhu.

Někteří si myslí, že se bůhví co nestane, když si dopřejí pár desítek minut nerušeného odpočinku v příjemném prostředí zadního rohu místnosti, navíc doplněném o uspávající zvukovou kulisu v podobě monotónního výkladu přednášejícího lektora.

Zprvu to začíná nevinným překřížením rukou, doplněným o občasně šilhání na hodinky. Poté obvykle začnete mít pocit lehkého brnění v nohou. To je z důvodu jejich slábnoucího prokrvení. Nohy si tedy natáhnete. O něco později se dostaví slábnoucí oční kontakt, pokles hlavy, mírné procitnutí k ověření, že vás přece jen nikdo nesleduje, a následně zabřednutí do hlubokého nevědomí. Je to ovšem faleš.

Organizátoři se díky rostoucím stížnostem lektorů rozhodli tvrdě zakročit. Nasadili obávané falešné účastníky. Již nikdy si nebudete jisti tím, kdo vás pozoruje. Tajně se začíná tvořit nelichotivá sbírka fotek spících výtečníků s příznačným názvem „Prochrápej se CVVZetkou“. A trest bude nemilosrdný. (kul)

Obdivuji organizátory CVVZ

Na konferenci v kině Oko vystoupil v pátek dopoledne mimo jiné i předseda České rady dětí a mládeže Aleš Sedláček. V této střechní organizaci se věnuje hlavně legislativě okolo neziskových organizací, je ale také aktivním členem Ligy lesní moudrosti. V neziskovkách vidí sílu, která když chce, dokáže prosadit téměř cokoliv.

Šťourá Slavomír Porobeton

Rozhovor

Jezdíš na CVVZetky?

Nevyrostl jsem na nich, začal jsem se jich účastnit až ve chvíli, kdy už byla akce rozvinutá a měla vybudované tradice. Byl jsem na třech nebo čtyřech, ale nikdy na celou dobu, většinou jsem se snažil přijet aspoň na den nebo dva.

Obdivuju organizátory, že do toho jdou i s veškerým rizikem a obětují tomu tolik energie a času.

Jak ses jako člen Ligy lesní moudrosti stal předsedou České rady dětí a mládeže?

Ve třinácti letech jsme s kamarády v Praze založili woodcrafterský kmen v době, kdy byla obnovena Liga lesní moudrosti. Byli jsme dost akční. Po čase jsem se stal náčelníkem kmene, potom náčelníkem Ligy, potom Liga vstoupila do ČRD M, a když jsem s náčelnictvím Ligy končil, tak už jsem pomáhal v ČRD M. No a pak jsem jednou byl zvolen do představenstva a nakonec se stal i předsedou.

V Lize jsem ale pořád, v našem kmenu vedu asi 28 dětí, scházíme se každý týden.

Jak vypadá tvoje práce předsedy ČRD M?

V čase se dost proměňuje. Ze začátku jsem měl na starosti hlavně ekonomiku, postupně jsem se ale přesunul ke spíše metodickým či legislativním činnostem. Snažím se organizacím pomáhat, dá-

dělají. Uspokojují vlastně svoje zájmy, ale v naprosté většině případů ty zájmy mají nějaký přesah. To je už ta druhá role - poskytují vlastně veřejně prospěšné služby. Také si myslím, že spolky plní jakousi roli reprezentační - zastupují názory lidí, kteří za spolkem stojí. Neměli bychom se spoléhat pouze na roli zastupitelské demokracie, ale brát v potaz i názory zájmových skupin.

Dojde ke změně přístupu k práci s mládeží po proběhlých volbách?

Nejvíce bude záležet na tom, kdo bude sedět na Ministerstvu školství. Jinak ale vůbec nedokážu odhadnout, jak se budou někteří noví poslanci profilovat. Téměř v každé straně jsou poslanci, kteří jsou spolkově činnosti nakloněni.

Jakou roli má ve společnosti neziskový sektor?

vat dohromady relevantní aktéry, zajistit shodu na stanoviscích uvnitř celé organizace.

Jakou roli má ve společnosti neziskový sektor?

Těch rolí je více. Ve spolcích se sdružují lidé, které spojuje nějaká myšlenka, něco společně rádi

Zajímáš se o severoamerické indiány, máš oblíbený kmen?

Můj oblíbený kmen jsou Siouxové, indiáni z plání. Hodně mě zajímá materiální kultura, kterou se snažím napodobovat. Vyrábím věci původními technologiemi a pak je používám při táboření.

Na Slovensku je pořád temno.

Blázni, barmani a bufetačky

Série jedinečných minireportáží zasloužilého redaktora Oldy Kdoule dává nahlédnout do každodenního života účastníků i pořadatelů CVVZ, který je rychlý a pestrý. Natolik rychlý a pestrý, že jsme museli reportáže poněkud prolnout - nahlédněte s ním najednou do bufety, za bar i do blázince.

Život na CVVZ

Vyšetřuje a pátrá Olda Kdoule

O lidech, jezdicích na CVVZky, se s větší či menší mírou přesnosti říká, že to jsou blázni. Není však od věci získat jistý muštr, návod, jak ze sebe servat poslední zbytky studu a stát se bláznem par excellence.

Zkušený barman Ondřej Pohajda, od pohledu příslušník lumpenkavárny, proto svižně vyskakuje na pódium a prohlašuje „já jsem máslo.“ Za ním skáče slečna se slovy „já jsem nůž“ a pod ně se pokládá člověk v roli krajice chleba.

Pod jeho dohledem si každý mohl zkusit namíchat svůj nápoj. Ondra v mezichase sypal z rukávu zajímavé historky, vážící se k tomu či onomu drinku. Víte třeba, že gin se původně používal jako léčivo – a že dokonce drží světový primát v oblasti nápojových automatů?

Paní bufetačky k tomu dodávají: „To nevíme, my jsme ranní směna. Ale zavíralo se prý o půl druhé.“

Dramatická improvizace se nakonec rozpochybovala;

tentokrát se jednalo o indiánské ženy vařící polévku, které obdivuje skupina bílých kolonistů.

Důležitost správně namíchaných drinků uznávají už i ti největší klasikové. Zatímco Roman Horký, frontman kapely Kamelot a Oslavkou ošlehaný trump, opěvuje v písni Piña Colada kouzlo tohoto karibského drinku, spojeného se slunnými plážemi, sličnými sehoritami a vůní ananasu, Erasmus Rotterdamský praví „Chvála bláznivosti!“

Anketa: měla by být CVVZ ještě někdy v Šumperku?

Demi, 15 let:

Je to špatný. Nemělo by se to. I když jsou to dospěláci, tak by to prostě měli vydržet.

Jonáš, 23 let:

Tak já sám tady tomu neholduji. Dřív jsem tomu ale holdoval a chápu to.

Kubíček, 10 let:

Nevím, no asi by to tak nemělo být. Nevím, no asi by to tak nemělo být.

Kocourek, 16 let:

No já si myslím, doufám, že to tak nikdo nedělá. Nedělá, že ne? Zakázali jsme to.

Růžena, 40 let:

To sem ráda, že to tak nefunguje, že to je bez alkoholu a doufám, že i bez drog.

zbloudilý rytíř:

Ono to tu je? Kde? Ukažte mi to!

Číslo odpoledne

Celkový počet programů na CVVZce se v roce 2017 vyšplhal na téměř dvě stovky:

198
jednotlivých programů

Nepočítáje v to obědy, snídaně a večere, které beztak stíhají jen nudní borci.

Brännball

Na první pohled to vypadá jako baseball, ale ta hra se nazývá brännball. Pochází ze Švédska a na rozdíl od softbalu či baseballu má jednodušší a méně zaludná pravidla.

A jen pro zajímavost, tuto aktivitu v sobotu dopoledne a odpoledne lektoroval skautsky vedoucí Jaroslav Liška řečený Smrček, který má co do činění se známým Limanovým obchodem z Plzně.

Nafoukaná dívka

Šestnáctiletá Edita ze zábřežského oddílu Šavani je na CVVZ letos podruhé a slyší na přezdívku Eddie. Zajímá ji hlavně vše co se týká vedení oddílu, čemuž se není co divit jelikož má už za sebou čekatelské zkoušky. Je to lvice.

Přiznání běžníků

Vždycky, když se účastním nějakého programu, mám pocit, že pomalu ztrácím část své identity, své vůle. Je to, jako by se společensky ukotvená dobrovolná aktivita rázem proměnila v nedobrovolnou jízdu na horské dráze. Nadšení účastníci programu táhnou celý dav nahoru a dolů, znovu a znovu, až se mé svobodné myšlení ztrácí v návalu skupinového adrenalinu.

Pozvání na promítání

Ve 20:00 v kavárně Káthmándú 3D promítání cestovatele

Marka Audyho

jeskyně ve stolových horách Akopán ve Venezuele. 3D brýle pro prvních 80 účastníků.

Koutek tety Sojky

Bez komentáře.

V mlhách se ztrácel včerejší den zkropený kapkami deště. Na konci ulice rozsvícený dům pár minut zbývalo ještě.

Neznámí známí v kruzích se baví. S úsměvy ve tváři společnou cestou. Sobotní večer příběhy rozzáří.

Mexičan hrál jako mladý často Čamprlu.

Letící kolík vás může i zabít

Čamprla. Hra pro tvrdé chlapy, jak by ostatně Jungovi mohli vyprávět. Svištění dřevěných kolíků vzduchem má často za následky umělá kolena a zoceleného ducha. A Modrá je v tom dobrá.

Reportuje Radan Kulič

Během sychravého pátečního dopoledne se na hřišti SŠŽTS sešla parta dvanácti lidí odhodlaných si pořádně zařadit. Společným zájmem se stala hra pro tvrdé chlapy – Čamprla.

Dvě družstva dělí od sebe vztyčený dřevěný kůl, na kterém leží malý kolík. Hráč po hráči se střídají u kůlu a předávají si dřevěnou palici, se kterou se snaží s plnou vervou odpálit malý kolík hluboko na území nepřítele. S narůstajícími zkušenostmi hráčů létá kolík větší rychlostí

a nabírá na rotaci. Přímé zásahy do kolen a hlavy se stávají rutinou.

Po chvíli již není slyšet ani výskot nadšení, ani křik bolesti: hra naše hráče dokonale pohltila a jediným slyšitelným zvukem je svištění odpáleného kolíku. Hráče již nevytrhne ani vypravování lektora Maťa, který nešetří svými historkami o svém otci. „Mexičan hrál čamprlu celý život, a podívejte se na něj! Je to hra, která z vás udělá pravého chlapa z oceli!“ řekl Maťo.

Možné následky potvr-

Jetá publicistika

dil i nezávislý odborník. „Zvýšené riziko vzniku poranění je nedílnou součástí této hry. Pacienti obvykle přicházejí s tržnými ranami v oblasti bérce a kolena. Časté jsou rovněž fraktury dolní čelisti,“ říká oblastní traumatolog z nemocnice ve Štramberku Jan Dláha.

Ne vysvětlitelným faktem zůstává, proč se hra těší tak velikému obdivu na jihozápadě Slovenska v okolí města Modrá. Že by se v tom odrážely historické kořeny rodiny Jungovy?